

רבייט שוחט ידיד

2169674

בן אירון ורני

נולד ב- ז' כסלו תשט"ו 2.12.1954

התגייס לצה"ל באוקטובר 1972

שרת בגדוד "אריות הגולן" (17)

נפל ב- כ"ד ניסן תשל"ז 16.4.1974

על פסגת החרמון במשימת סיור.

שוחט ידיד,

ידיד, בן ארין וחגנית, ממייסדי מושב פטיש, נולד ביום ז' בכסלו תשטי'ו (2.12.1954) בבאר-שבע. הוא החל את לימודיו בבית-הספר היסודי "אשל-הנשיא" במושב פטיש ואחריו-כן עבר ללימוד בבית-הספר היסודי "אשל-הנשיא". ידיד היה תלמיד חוץ, את לימודיו סיים בבית-הספר התיכון "אשל-הנשיא". הוא זכה בפרסים רבים על הצעתו בקביאות רבת ובהבנה בספרות ובספרות ו בתנ"ך. הוא זכה בפרסים רבים על הישגיו בחידונים בבית-הספר ובזכות הצעתו "דילג" על שנת לימנדיים אחת. בבית-הספר התיכון "אשל-הנשיא" היה תלמיד שחקן והגיע להישגים מעולים בלימודים. יחד עם זאת היה ספורטאי מצטיין, בעיקר בענף הcadorgel, ונמנה עם נבחרת הcadorgel של בית-הספר התיכון. כמו כן שיחק בקבוצת הcadorgel של מושב פטיש. הוא רכש חברים רבים בזכות טוב לבו, אדיבותו וחברותו. והוא היה קבר-נאנו ומסור, אהוד על כל ידידיו ומקריו.

ידיד גויס לצה"ל בסוף אוקטובר 1972 והתנדב לייחิดת סיור מובחרת של חיל הצנחנים: ביחידתו הcialion הכל כלוחם מעולה וכחיל מסור וממושמע הממלא את תפקידו בדילוג ובלמות. במהלך יום-הכיפורים השתתף עם יחידתו בקרבות הקשיט והמריט נגד המצרי בسينי. הוא נמנה עם כוחות הצנחנים שהיו הראשונים שצחויאת תעלת-סואץ, והשתתף בכיבוש ראש-רגליו, אך המשיך להילחם ומילא את תפקידו בכל ימי הלחימה. אחרי נסיגת החרמון, ובממשך להילחם ומילא את תפקידו במהלך מבצע רוג'ר, שהסתינומו הקרבנות השלים בהצלחה קורס חובשים קרביים ונשלח לקורס מפקדי כיתות-בבסיס ההדרכה של חטיבת "גולני". הוא וחבריו לקורס השתתפו בקרבות מלחמת ההתשה נגד הסורים ברמת הגולן. חבריו ומפקדיו העלו על נס את דבקותם במטרה, את אומץ לבו ואות נוכנותו לבוא לעזרת חברי. ביום כ"ז בניסן תשל"ד (16.4.1974), נשלח ידיד למשימת סיור על פסגת-חרמון, ובפאתיה נפגע ונهرג, הוא-הובא למנוחת-עולםם בבית-העלמין בהר-הרצל בירונשלים. השאיר אחריו גבויים, שלושה אחיהם ושלוש אחיות. לאחר נופלו הוענקה לו דרגת רב-טוראי, שהיה זכאי לה לאחר שסיים קורס מפקדי כיתות.

במכتب תנחים. למשפחה השcoleה כתוב מפקד היחידה: "ידיד ז"ל נפל זמן קצר לפני שעמד לסייע את קורס מפקדי ה炽ות. בתקופה שעשה ביחידתו הצלחה לתרום רבות לפelogתו והיה מופת לחבירו במסירותו הרבה וביצוע משימות הגדוד. בעודו רוקם תכניות לעתיד... נפל. אין ניחומים למשפחה... אין ניחומים לנו".

חבריו לגדוד הוציאו לאור חוברת לזכרו ובה דברים על דמותו; מועדון נוער וספרייה מזוקמים לזכרו במושב פטיש; כמו-כן מתוקים במושב פטיש חוג קבוע ללימוד הגמרא, הקרויה "חוג ידיד"; מדי שנה בשנה בתקופת הקיץ, נערכ לזכרו יום ספרות.

גָדוֹד "אֲרִיוֹת הַגּוֹלָן"

באמון ובסגירה

ארוכת עוקבה מדם יקשתה, היא "דורך הקבות של החטיבה"; עשרה אחרי קרב, פאות פיעולות ומכעדים ואלף ומאה הילדיים, הם עדות זמנה ומכאייה לפורצת הקרב, להיסטריה העבאית, לפעלות המכעיטה... ויחד עם זאת, רבים וטובים מכאן ורבבות יציאי החטיבה, הוכרים בנוסטלניה ובאהבה את תקופת שורותם הסדר, כלוחמים ומפקדים, לא החוטסו בקרוב, לא ידעו מלחמה כלל תקופת שורותם הימת ב"אמון ובשינה". לאלו שבשבב שותוי קבעו היו "עלים לקרו" "ירודים לאמון", יוצאים ל"רונילה" ל"זופש" ול"חוטסקה"; לאלו שלא נטלו חלק בקרוב, ונס לא עברו את הנובל באיוו חדרה או פשיטה, לא פנו באויב, ונס לא חילצו חבר פצעו חחת אש, ונס לא קיבלו צל"ש וכל שורותם העכאי היה מבט"ש לבט"ש, לכל אלו, הפרק הזה מוקדש...

רק חטא, ותראה אין הם זוכרים, ואין זה משנה אם שרתו בחטיבה בשנות החמישים או בשנות השמונים; בימי תש"ח, "קדש", שנות הימים או יום היכפורים; במלחמות ההתשה ובמרדפים, במצצע ליטאני או של"ג במלחמות לבנון או ב"שתחים"; אם תשאל ותבקש הם יספרו בהתלהבות ובשםן גענועים על אותם הימים; על סיור-בוקר, וה"סיור האלים", על התצפית והמארכ, על נוטה-הלייה ושגרת המזוב... ויעלו על נס את החברות והאהוה, ותחושת ההשתיכות והגאויה, בפלוגה, בגדוד, בגדוד, ובחטיבה!

הם זוכרים היטב, כל דורות לוחמים, את המ"פ המ"מ הסמל והרס", את "המאהל" והشمירות, ההמתנה וה"שמועות", את הכוונות ואת ה"הקפצות" את המסדרים וה"יציאות"... כולם לקחו עםם כל האוצרונות את ה"קייטק" הפך"ל והתדי"ל, שקייניה מדים ודרגות, אפוד-מן, שישבש, קסדה ואין-ספרחו חוויות...

על בן ראיו לספר על אותם אלף לוחמים, שלא חסכו זעה וככל מאמאץ, וחזרו רטובים, מריצת-לילה, מסע מעטאות, מעשרות אימוניים; אמון "יבש" ו"רטוב", אמון-הפרט, ואמון החטיבה; אימוניים בהגנה, בהתקפה, בהבקעה ובכל צורות הלחימה; ביעד-מבחן, בשיטה בניו, מדבר ובחר... אמון בנבג, בגיל או ברמה, אמון בשת"פ עם שריון, תותחים או עם הנדסה... מעבר שדות-ימוקשים ולחימה בתעלות, לחימה בצוות-קטן, בחוליה ועם כל הפלוגה... עם חגור-יקל, מימיה ורימוניים, או עם חגור מלא, "חגור פילים", וקפל"ד. עם שכפ"ץ ו"פאוצים" ומחשניות מלאות "נותבים"... עם נשק אישי; "עוזי", "סטון", "צ'כי", "אפ-אן" ו"גילי", עם מגל"ד, ומק"כ, "בזוקה" ומא"ג, עם מרגמה... ועם כל שאר אמצעי-הלחימה... כי להיות ב"גולני" פרoso להתאמן עם כל הנשמה, ולשאת בגאויה את ה"כומתת החומה"...

להיות ב"גולני" פרoso להיות נהג או טבח או פקידה, בטיריה ב"עורב" בפלוגת-הקשר, פלוגת ההנדסה, או ב"מפקדה"; להיות ב"גולני" פרoso להיות חובש, אפסאני, ש.ג. או קשר, להפעיל אלמ"ח מתחכם ולבנות "עובדות רס"ר"... להיות בגולני פרoso לזרע כמו מטורף, עם חגור-מלא וכובע פלאה, ב"יום ספרט", או במסע, ל"הכרת החגור" ו/או ל"קבלת הכומתה"... להיות בגולני פרoso גם לעמוד דום "כמו חיל", כמו קצין כמו לוחם בכל המסדרים, ב"מסדר בוקר" וב"מסדר השכמה", במסדר-המפקח, ובמסדר יציאה; טקס ההשבעה, וטקס קבלת הcombe, טקס סיום קורס מכ"ים או קצינים, ומסדר-סיום של תקופת האימונים, וטקס זכרון שנתי לכל החללים... להיות ב"גולני" זו אכן חוויה, חוויה אמיתית של "אמון ושירה"...

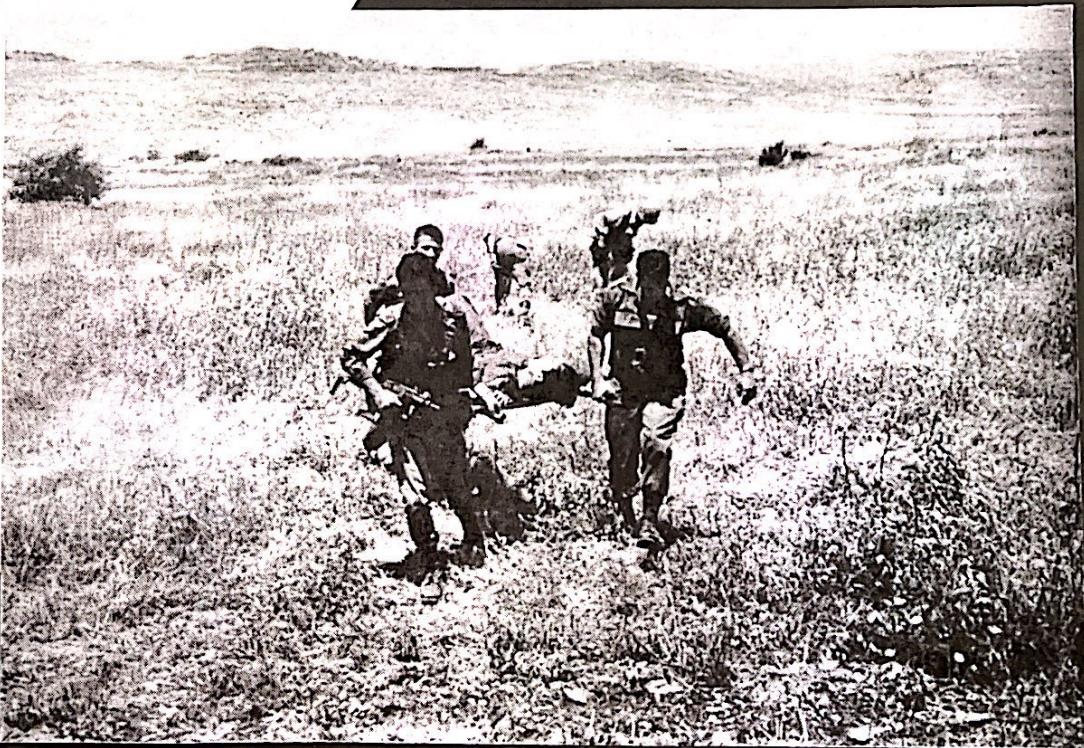
הנוף האנושי של החטיבה

הנוף האנושי של חטיבת גולני במלחמת העצמאות היה מגוון ורב-פניות. הוא מאפיין את "דור תש"ח" בארץ-ישראל של אותן שנים. מייסדי החטיבה, ראשוני לוחמיה ומפקדיה, היו אנשי ההתיישבות, עובדי אדמה מן המושבה, המושב והקיבוץ של מרחביה הגליל והעמקים, ובתוכם שומרי מסורת לא מעטים. אליהם נוספו במרוצת חודשים נוספים ארוכים בני עיר רבים ואג עולים. חדשים אנשי נחל"ל ומח"ל. ראוי לציין, כי בימי תש"ח היו בחטיבה גולני בחוות רבות, אשר שירתו בכל היחידות בתפקידים שונים, ורבות מהן פעלו כקשריות או חובשות קרבויות. כבר במלחמת העצמאות הייתה החטיבה גולני כור היתוך לילידי הארץ ולבני העליות השונות. בסיכום המבואר שכותב נהום גולן בספר "אלון ושלח" נאמר: "...צמחיון בנוף הגלילי ובמושורי העמקים, ובמרחב הנגב הרחובנו אופקים – התברגנו. ההתיישבות בעמקים ובגליל היא שנתנה לחטיבת צביוונה וחותמה המיחוד, וממנה ספה את ערוכה, כי על כן הייתה החטיבה כפרית ונאמנה לערכיהם שיינקה בגושי התיישבות אלה. ציינו אותה תוכנותיו של עובדי האדמה ויושבי ה'כפר': עקשנות, צמידות, למשימה, שורשיות ושקט..."

התהשה במובלעת הסורית

רקע

חטיבת גולני לאחר מלחמת יום הכיפורים (1974–1978) לאחר מלחמת יום הכיפורים, בחודשי החורף והאביב תש"ד (נובמבר 1973 עד מאי 1974), השתחטפו לוחמי גולני במלחמות התהשה בחווית הסורית בתחום גבולות "המובלעת" ועד לモצבי שיא החרמון, כולל הקרב על מרים' החרמון, שנמשך בהפסכות עם הסורים בחודשים אפריל–מאי 1974. מפקד החטיבה היה אז אל"ם אורן שמחוני (1975–1974), ומחליפו היה אל"ם חיים בניימי (1975–1976). לאחר חתימת הסכם הפדרת חזות עם סוריה (31 במאי 1974) ועד ל"מבצע ליטאני" בחודש מרץ 1978 שוב עבר מרכז הקובד של הפעולות המבצעית, פעילות בטחורתו (בט"ש) ופעילות תימנו נגד פח"ע (פעולות חבלנית עוינית) לגובל האגון ולמאנק חיזוקיומי במקבליים.

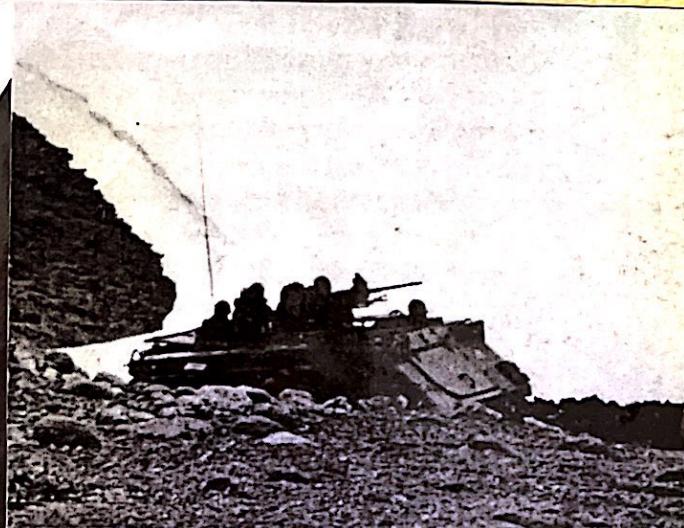
מלחמת התחשה במובלעת הסורית (וובמבר 73 עד מאי 74) קווי הפקת האש בחרית הסורית, שנקבעו ביום 24 באוקטובר 1973, נתנו ביטוי ואמן להישנים הצבאים של לוחמי גולני ופיקוד צפון בתום הקרבנות. צה"ל שולט בשטח של 500 קמ"ר ובכלל זה מוצבי החroman ("מוצב החroman הסורי", "מוצב הפיתולים" ו'מוצב שיא החroman' – בגובה של 2814 מ' מעל פני הים). במרביה שטחה של "המובלעת" נשען קו המוצבים החדש על שורת הרי געש (חל אישמס, תל מרעי, תל ענתר, תל מסחרה), היה נוח להגנה, וכמעט בכל אורך היה ללוחמי צה"ל יתרון טופוגרפי מלבד הקטעה הדרומית מול גיורת תל אחורה, תל שהיה בידי הסורים.

לאחר מלחמת יום הכיפורים הפכו הסורים את הפסקת האש כמעט מיד יום, ומאמצע חדש מרץ 1974 הפכו ההטרדות לתקירות-איש רצפות, שלבשו אופי של מלחמת-התחשה.

הצבא הסורי הפעיל בעיקר ייחודה ארטילריה אך גם יחידות שריון וחיל רגלים, הפגנות תותחים ומרגמות הפכו עניין שבגרה, והמוניים "יום קרב", "כוננות-ספרינה", "יציאות", "נפילות" וכי"ב ננסו לשימוש יומיומי באוצר המלים של חיל-גולי בזמנם מלחמת התחשה ב"מובלעת הסורית".

שיאו של "מלחמת התחשה" בצפון (אפריל-מאי 1974)

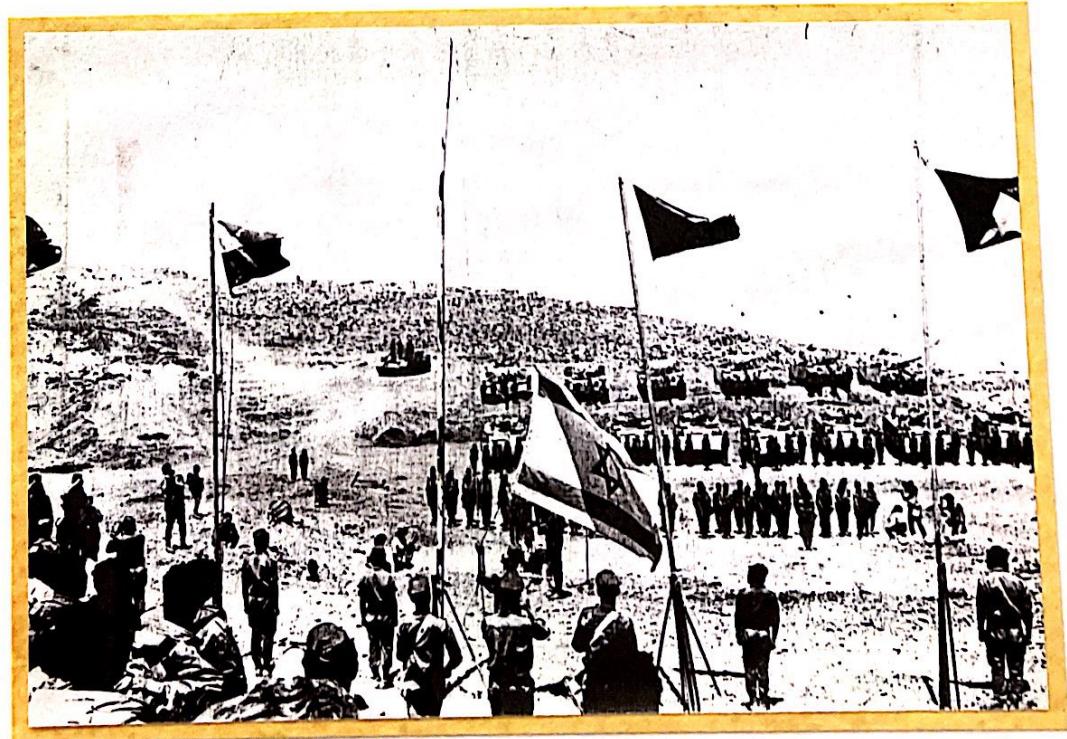
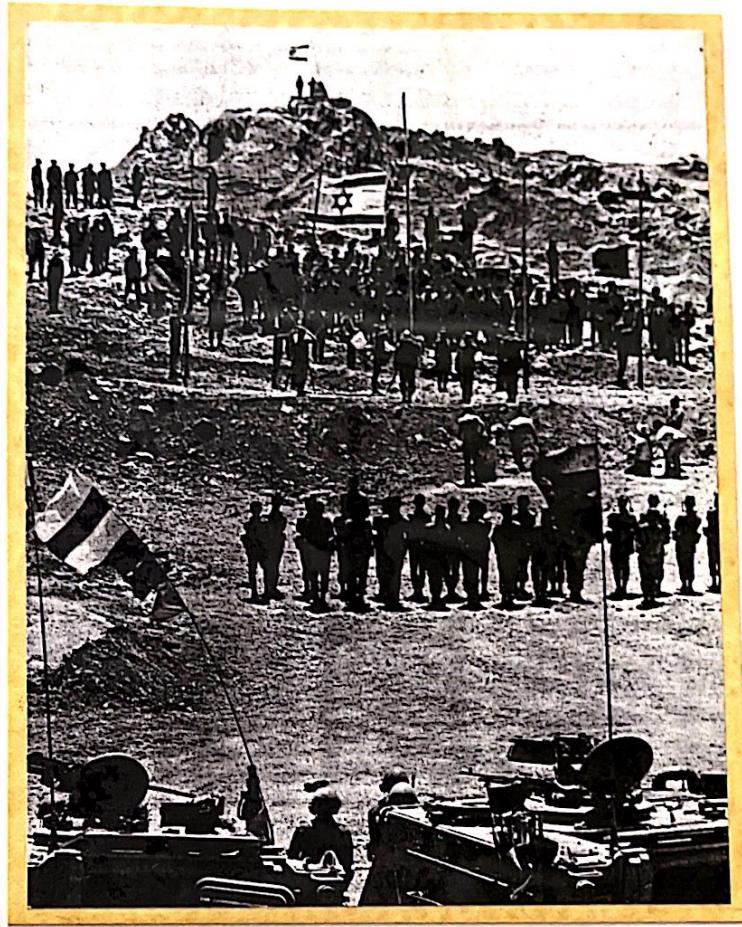
בשיאו של מלחמת התחשה במובלעת הסורית (אפריל-מאי 1974) אמר המה"ט אל"ם אורן שמחוני לקציניו: "...באופיה מלחמת התחשה היא מלחמה רעה... חסרים בה כל המומנטים של תנועה, כיבוש, הכרעה, נצחון... נשאר רק המרכיב של ספיגת-איש ונפוגעים... ישנים קשיי חיים יומיומיים בעלי שום היישג. המטרה היהידה היא להמשיך ולהיאחז בשטח". ואכן עמדו לוחמי גולני בהפגנות קשות גם במקומות לא ביצורים, הם הקימו מערכ מוצבך תוך כדי לחימה, מארבים, סיורים, תצפיות ופעילות בט"ש ונטלו חלק בכל "ימיה הקרוב" של אותה תקופה. בחודשים מרס-מאי 1974 נפלו 43 מהילוי צה"ל ור-131 נפצעו; שיאו של "מלחמת התחשה" היה הקרב על מערכת מוצבי מרים החroman, שלושה מוצבים בצפון-מערב ה"מובלעת" באוזור שיא החroman, שהסורים ניסו להיאחז בהם תוך ניצול העובדה שצה"ל (בגלל תנאי מזג-האוויר והקשה הלוגיסטיים והטופוגרפיים) לא החזק בהם בקביות אלא הסתפק בהפעלת סיורים באוזור. כוח ח"ר מעולה, כוח "חרמוני" הפעיל ונאות בפסגות החroman בסיע משוקים ובחיפוי חיל-האוויר, וכוחות הנדסה פרצו דרכיהם בחתנים קשים ביותר, ואח"כ ביצרו את שלושת המוצבים.

נגמ"ש מפטרל בדרכי

החרמן המושלגות

סדר פרידה מהmobלעת הסורית

סלו המות בגולן לבשו עשן שחור
תן לי כוח אליו
תן לי כוח
את הדרך הזאת לעבר
תן לי כוח לשם שלילת הפגזים
ונחמת המרגמות
תן לי כוח לנשוט את הדין ההתקפות ציווית החמות
תן לי כוח לראות מאחוריו קפלי חקרקע
בין הבורות
מאורי הסלעים.

ולרוץ במעלה ההר
חשוף לאש המקלעים
להסתער לאור היום, לתקוף באפלת הליל
לעבור בזיהלה מתחתי לקוצי התיל

תן לי כוח להרים ראשיהם מול האש
תן לי כוח לפטרע מעל מלכודת ומויקש
תן לי כוח לkapoz לתחילות,
אל הבונקרים המבוצרים
להתקדם למרות הרימוננים
על אף אלף הצדורים
תן לי כוח לראות את הפצועים והמתים
ותן לי כוח להמשיך גם שהוא מעתים
ותן לי כוח לעבור את הדרך הזאת
אלוי,
תן לי כוח אליו
ולחברים שלו.

"אריות הגולן"

מאת: איזי מון

הלילה גמענו מרחק וshedot
בדרך אל קו הפקודה
לבנט נושא תרמילי אגדות
ושוב תירשם אגדה.

בדרך蒿zo כבר הלכו לפנינו
ונעל גבואה כבר חצתה אופקים
הלילה蒿za נזכר את שירנו
שלא נבייש לוחמים ותיקים.

שבע-עשרה
אנחנו העץ של ירוק וצהוב
ולב מתרחב מן השורש הטוב
שבע-עשרה
אנחנו אבק ועמוד הענן
וגדוד אריות הגולן.

הלילה צמחנו שורת מפקדים
בנתיב הפיקוד העולה
כי רק פה בגדו המ"ם כ"פים לומדים
שכל מפקד הוא גם לב.

וכל מפקד הוא ראשון אל הקרב
ראשון להחלטת, אחרון לעזוב
והוא המלך את כיתת חייליו
והוא גאויה בירוק וצהוב

שבע-עשרה
אנחנו חוץ של ירוק וצהוב
ולב מתרחב מן השורש הטוב
שבע-עשרה
אנחנו אבק ועמוד הענן
וגדוד אריות הגולן.

הלילה עברנו גבולות והרים
כי זמר האש עוד לא تم
ועד שיבוא השלום לכפרים
אנחנו נובל פה כיתה.

רובה על השכם ומצח מזיע
מלא החgor בהרבה גאויה
הרי אריות הם עוצמה שתרתיע
ואם ניקרא לא נרבוץ בשלווה.

שבע-עשרה
אנחנו העץ של ירוק וצהוב
ולב מתרחב מן השורש הטוב
שבע-עשרה
אנחנו אבק ועמוד הענן
וגדוד אריות הגולן.

גָדוֹד "אֲרִיוֹת הַגּוֹלֵן"

הלחמים והמפקדים של גָדוֹד 17 הצדיקו את הקמת הגָדוֹד וקיימו מאז יומו הראשון ודרך היסטוריה רצופת קרבות גבורה עד היום.

גָדוֹד "אֲרִיוֹת הַגּוֹלֵן" הוקם למימוש שתי מטרות עיקריות:

האחת - להציג לאימון מקצועי ויעיל של מפקדי הכוחות בחטיבת "גּוֹלֵן". מאז מבצע "קדש" בשנת 1956 – בו נטלה החטיבה חלק מרכזי במיגור המערך המצרי בדרום רצועת עזה – ברוּז היה שהחטיבה תמיד בפעילותה כעוצבה קרבית בכל MERCHANTABILITY הלחימה של צה"ל בכלל ופיקוד הצפון בפרט. הפשיטה על ח'ר' תאופיק ב-1960 המתחשת זאת ביתר עצמה, בכל המבצעים הובירה החשיבות העליונה של שלד המפקדים חוץ במנהיגותם וחוץ בשליטתם האישית בכל סוג הנשק והציוד. ריכוזם של המ"כים בגָדוֹד אחד איפשר להם ללמידה להתנהג ולהנaging במסגרת גָדוֹד שלם בכל צורות הקרב.

המטרה השנייה הייתה להוסיף כוח לוחם גָדוֹדי לחטיבת "גּוֹלֵן". הפעולות המבצעית באותה תקופהגרמה לפריסת גָדוֹדי החטיבה מרצועת עזה, דרך ירושלים ועמק הירדן ועד לאצבע הגליל וגבול לבנון. גָדוֹד המ"כים בгиורה יועד לעתודה חטיבתייה עיליה וזמן מה לכל מקרה דוחוף של צורך במבצע מכל סוג שהוא – בגבולות הארץ ובשתי האובי.

אמנם – רצף המבצעים המפורט בחוברות זו מצבע על התרומה ההכרחית, העקבית והמתמדת של לוחמי הגָדוֹד לבטחון המדינה בכל גבולותיה.

כמפקד החטיבה, כאלוֹף פיקוד הצפון וכרמפל" – עקבתי מקרוב אחרי מסירותם וגבורתם של הלוחמים בכל הדורות ובכל המבצעים, אותן ומופת למייטב הערכיהם של צה"ל בדיכוי למשטרה, אחوات לוחמים וביצוע המשימה.

כשר במשאלת ישראל אני מצדיע לכם – ביראת כבוד, בהוקרה ובתערכה.

מוֹתָה גָדוֹד